

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

II. ÉVF. 1901. 9. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES:

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Az örök élet kenyere. — Fölhívás Magyarország katolikusaihoz! — Eucharisztikus kongresszus. — Apostoli munka. — Az életből. A jó példa hatása. — Krisztus — a gyermek lelki világában. — Szűz Mária és az Oltáriszentség. — D'Hooghvorst báróné szül. d'Oultremont Emilia. — Tanítás az Oltáregyesület havi összejövetelein. — Vegyesek. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről. — Irodalom. — Hirdetések.

Az örök élet kenyere.

Ki nem akar élni? Oh az élet, a tapasztalás azt mutatják, hogy mindenki élni óhajt! Szivünk dobbanása, elménk sugallata is ezt sugja és hangoztatja: élni akarunk.

Életvágy csillog már a kis gyermek mosolygó szemeiből, életvágy duzzasztja az ifju kebelét, életért fohászkodik a beteg, midőn kérő tekintetet vet ápolójára meg az égre. Élni akar a koldus, ki kezét alamizsna után nyújtja az utcasarkon. Élni akar a hajótörött, midőn mentőkötél után kapkod. Szóval a világ szinpadán a jelszó, a cél: élni.

De a lelkek eme törekvése még tovább terjed. Az élet utáni vágyat, tehát az élet mezejét és idejét nem határolja se tenger, se szárazföld; se óra, se esztendő. A sziv eme vágya: élni, végtelen. Örök, mint maga az élet. Az emberi lélek eme vágya ép ugy jelentkezett már a paradicsomban, mint jelentkezik a XX. században. Éva élni akart örökké, azért szakasztott a tiltott fának gyümölcséből. A zsidó nép történetének minden lapja az ember eme vágyáról beszél. De más népeké is. A kövek, melyek az ó-kori pogány népek sirját jelölik, mindmégannyi tanuik az emberi lélek eme vágyának: élni, élni örökké.

S nemde különös ez? A fa levele lehull őszzel a nélkül, hogy csak egyet is sóhajtana az élet után. Nesztelenül hull a földre, csak akkor zörög, ha a szél fölkapja födetlen sirjáról. Tavasszal a fa uj levelet hajt s vajjon ki sajnálja a régit? Ki kívánja vissza a zöldelő levél helyett a sárguló lombokat? Mi nem így vagyunk az étellel. Mi mindig élni akarunk. Abba nem tudunk belé nyugodni, hogy mint a levél lehulljunk. Ha szerettünk a sirban fekszik, ha behantolták is, még viszont látni óhajtjuk.

Érezzük véges voltunkat. Érezzük, ha a csillagos eget nézzük. Erez-

zük, ha a tudomány csarnokai közt járunk s nyugtalanság fog el. Nem tudunk belé nyugodni, hogy mi a végtelenből csak ennyit ismerjünk, a mit 30—80 évvel lehet bekeríteni. Oh mi sokkal többet szeretnénk tudni s látni a végtelenből. A végtelen bölcsességből, a jóságból, az igazságból egyaránt. S ép ezért élni akarunk. De nem még 10 vagy 100 évig, mert ez ismét parányi a végtelenhez. Mi örökké akarunk élni. Örökké, mert az örökkévalósággal már lehet mérni a végtelen jóságot, szeretetet, igazságot.

«A ki pedig örökké akar élni, az egye az én testemet s igya az én véretem, mert a kenyér, melyet én adok, örök életet ad.» Így mondta ezt az Ur Jézus tanítványainak s ugyanezt mondja nekünk is. A zsidó nép, sőt eleinte a tanítványok sem értették e beszédet s megütköztek rajta. És hányan vannak, kik ma sem értik s ma is megütköznek rajta? Pedig az Ur Jézus nem tett egyebet, mint teljesítette az emberi lelkek kiapadhatatlan kívánságát az élet, az örök élet után. Zálogát adta az Oltáriszentség vételében a vágynak: élni örökké. Leereszkedett a végtelen a parányhoz, Isten az emberhez, belehelyezte a megmérhetetlent és megfoghatatlant, a végtelent a tér határai közé. A szent ostya színe alá rejtette Önmagát, hogy vágyunkat betöltse, hogy táplálkozzunk azzal és abból, ki maga az élet — az örök élet.

Ez volt az Ur akarata. Krisztus maga akarta, hogy az Oltáriszentségben, az ő valóságos testét véve, nevelődjünk az örök életre.

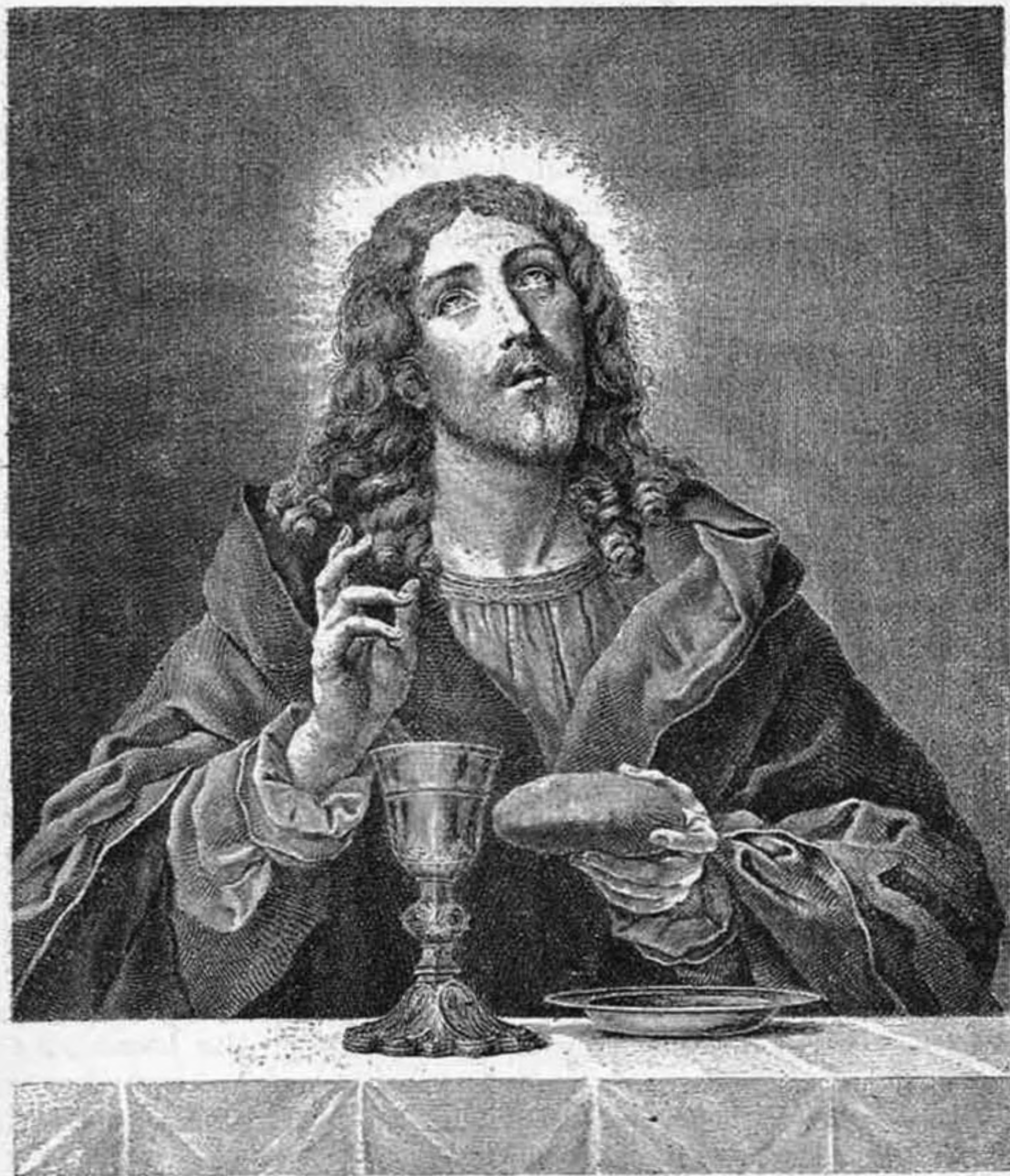
Az élethez pedig kenyér kell. Az élet zsibvásári zajának refrainje nemde így hangzik: kenyeret! Mindenből kenyeret akarunk csinálni. Még a kövekből is, mint a sátán a pusztában. Azért szaggatta fel az éhező néptömeg az utca kövezetét, hogy a palota uraitól kenyeret csikarjon ki. De a tőkepénzes is azért ül pénzeszsákjain, hogy kenyere legyen. Minél puhább, minél fehérebb, minél több és jobbféle. Az egyik kenyeret akar, hogy éhen ne haljon, a másik, hogy dőzsölhessen. De mindegyik végre is egyre megy ki: élni akar. Az élethez pedig kenyér kell.

Az örök élethez is kenyér kell. Nem olyan, melyet verejték közt sütnek, nem olyan, mely elfogy, mely, ha öreg, kemény és keserű. Kenyér kell, mely sohasem fogy el, mely örökké puha, mely örök életet ad. Ilyen kenyeret pedig az Ur Jézus adott az Oltáriszentségben. Mióta megterítette számunkra az utolsó vacsorára a szent asztalt s arra rátette az örök élet kenyerét, azóta az asztal mindig terítve áll, a kenyér róla el nem fogy. Eszik közel 2000 éve, milliók és milliók naponta, de mindig ugyanannyi marad.

A lelkek, kik éheznek az igazságot, ide járnak. Lelkek, kik életet keresnek, ebből a kenyérből esznek. Oh, eszik ők a mindennapi kenyeret is, mely a testet táplálja, de ép azért, mert az csak a testet növeli s élteti s csak pár évtizedre terjedő életet ad, azért keresik az asztalt, melyen az örök élet kenyerét találják. A ki tehát lelki, szellemi örök életet akar, az ehhez a

mindig terített asztalhoz is járjon s egye az élet kenyerét. A világ ilyet nem tud adni.

A világ maga is véges, mulandó, a mit nyújt, az is csak az lehet.

De a kenyeret a test földolgozza. Vérré és hussá főzi. Mert ha ezt nem teszi, nem erősít, nem éltet. Az örök élet kenyerét sem elég magunkhoz venni, lelkünkbe fogadni. Föl kell ezt a lelki eledelt is dolgozni, de nem a testnek, hanem a léleknek. Hogyan? És mivé? Életté! Életté, a

milyent a lélek él. Ez az élet pedig hitből, reményből, szeretetből áll. Oh igen, van ilyen élet is! Ilyen a kegyelemben uszó lélek élete a testben. Hisz, remél és szeret. De itt még nem végződik, sőt itt kezdődik az élet. A hit, remény és szeretet csak bő források az erényes tettekből álló élet folyóinak. Igen, a hitből, reményből és szeretetből élő lélek az munkás. Munkás, mint a méh, mely mézét a virágokról gyűjti. Munkás maga és mások számára. Gyűjti önmagának az örök életre a mézet. De ezt nem rejti el irigy szívvvel, nem hordja sötét köpübe. Ellenkezőleg, kiviszi az életbe, az emberek közé. Tesz jót, mert szeret; ápol beteget, mert remél; tür és áldoz, mert hisz. A mézet, melyet lelke az Ur asztalánál az áldozás utáni pillanatokban s a magány perczeiben az imák illatos virágairól gyűjtött, másoknak nyújtja oda. Izleljétek meg, hogy mily édes az Ur. Édesebb a lépes méznél. (Zsolt.)

Valóban az élet, mely az Oltáriszentség vétele nyomán fakad, csodálatra méltó. Az élet kenyere csodálatosan nevel és éltet. Gyöngye virágszálakból libanoni cédrusokat fejleszt. A bűnben született s az érzékiségre hajló teremtésből angyali tiszta ifjakat s szüzeket nevel. Törékeny testbe törhetetlen lelket önt. Önző emberekből áldozatos lelkeket formál. Már pedig a szeretet, az áldozat, a szüzesség, az erősség, vagy az erények bármelyike is örök. Örök, mert az örök életre szerez érdemeket. Így nevel aztán az Oltáriszentség az örök életre. Így lesz Krisztus szent teste az örök élet kenyere. Oh, bárcsak minél többen megértenék e kenyérért harczoló világban, hogy a mindennapi kenyéren kívül, mely a testet élteni, van másminő kenyér is, az örök élet kenyere. Nem a földből való, az égből szállott alá. A ki eszi, örök életet nyer, a ki pedig nem eszi, nem él örökké. Pedig ki nem akar élni — élni örökké?

Túri.

Fölvívás Magyarország katolikusaihoz!

A magyar katholicizmus kilenczszáz éves jubileuma alkalmából megtartott Országos Katolikus Nagygyűlés — melynek emléke feledhetetlenül él még mindnyájunk szívében — megbizta a Katolikus Körök Országos Szövetségét, hogy a most folyó esztendőben is Katolikus Nagygyűlést rendezzen s ennek megtartásáról gondoskodjék.

E megbizatásnak megfelelően, a Magyarországi Katolikus Körök Országos Szövetsége a *Második Országos Katolikus Nagygyűlésre* hívja meg a magyar katolikusokat: hogy találkozóva egymással, erőt, bizalmat, reményt merítsünk egymás hithűségéből, hazaszeretetéből, lelkesedéséből; hogy kifejezést adjunk újból hűségünknek, ragaszkodásunknak Anya-

szentegyházunk és édes magyar Hazánk iránt; hogy tanácskozzunk teendőink, jövő feladataink felől, melyek a jövőben reánk várnak, azokról a kötelességekről, melyeket teljesíteniünk kell Egyházunk és hazánk javára, dicsőségére.

A Második Országos Katholikus Nagygyűlés *november 4—7 napjain fog megtartatni* Budapesten az ország fő- és székvárosában.

A nagygyűlésnek rendes tagja lehet minden katolikus férfi, ki ezen szándékát folyó évi október hó 15-ig a nagygyűlést előkészítő bizottság irodájában (Molnár-utca 11, Kath. Kör) bejelenti és tagsági díj fejében 4 koronát fizet. A rendes tagok résztvehetnek a szakosztályi üléseken, a nyilvános üléseken, a nagygyűléssel kapcsolatos ünnepségeken, s a szakosztályi üléseken szólási és szavazási joggal bírnak. A hölgyek pártoló tagjai lehetnek nagygyűlésünknek s tagsági díj fejében két koronát fizetnek. A pártoló tagok a nyilvános üléseken s a nagygyűléssel kapcsolatos ünnepélyeken vehetnek részt.

Kedvezményes utazásról, ételmezésről, lakásról gondoskodva leend.

Nagygyűlésünkkel egyidejűleg fog megtartatni: az Eucharistikus kongresszus, a Kath. Körök Országos Szövetségének évi közgyűlése a, Kath. Legényegyletek Országos Szövetségének évi gyűlése, a Keresztény Szövetkezetek harmadik kongresszusa.

Midezekről, valamint a részletes programról is idejekorán fognak a jelentkező tagok értesíteni.

A jelentkezéseket, hogy mindennel idejében készek legyünk, kérjük október 15-éig okvetlen beküldeni.

Magyarország Katholikusai!

A múlt évben megtartott katolikus nagygyűlésen diadalmasan emeltük magasra a magyar katholicizmus hófehér lóbogóját, fölírva rája a magyar katolikus szívek előtt kilencz századon át a szent és magasztos jelszavakat, a melyekért éltünk s ha kellett, meg is haltunk — Isten, király, haza! Jöjjünk össze ez évben ismét, ezren és ezren, ennek a zászlónak szárnyai alá, megújítani hűségünk fogadalmunkat, vallomást tenni katolikus hitünkről, magyar hazaszeretetünkről, erőt meríteni a reánk váró kötelességek buzdó teljesítésére. Papok és világiak, szegények és gazdagok, egyesületeink, községeink jöjjenek el mind, hogy a hitnek és hazaszeretetnek érzelmében egyesülve, közös buzgósággal kérjük Nagyasszonyunkat, égi Pátrónánkat, hogy ne feledkezzék meg továbbra sem édes hazánkról, Magyarországról.

Budapest, 1901 szeptember hó 1-én.

A Magyarországi Kath. Körök Országos Szövetsége nevében:

Gyürky Ödön titkár.

ifj. gróf Zichy János elnök.

Eucharistikus kongresszus.

Még fülünkben csengenek a mult évi eucharistikus kongresszus nagy-szerű szónoklatai, lelkünk ma is emelkedik a buzgóság hatalmas megnyilatkozásain, melyekben a szentségi Üdvözítő szerető gyermekeinek gyűlésében volt részünk, ma is örömkönyvek közt gondolunk vissza a fényes körmenetre, melyben az Urat a főváros utczáin a hódoló nép százezrei közt kísértük s lelkesedéssel vesszük a hirt, hogy az idén ismét lesz alkalmunk szeretetünknek és ragaszkodásunknak az Ur Jézus iránt ünnepélyesen kifejezést adni. Főntebb hozzuk a novemberre tervezett katolikus nagygyűlésre hívó szózatot s e nagygyűlés keretei közé az idén is készülünk beilleszteni az eucharistikus kongresszust. Az előkészítő-bizottság már meg is tartotta első ülését, melyen nagy vonásokban megállapította a kongresszus programját. Erre nézve értesülésünk a következő.

Az országos eucharistikus kongresszus előkészítésére alakult bizottság 1901 szeptember hó 19-én, csütörtökön 5 órakor a budapesti központi papnevelőintézet nagytermében értekezletet tartott, a melyen a következő urak vettek részt: Kánter Károly apátplébános, Galcsek János p. kamarás, váczi igazgató, Mihályfi Ákos dr., Glattfelder Gyula dr., P. Tomcsányi Lajos, P. Sóos István, Zubriczky Aladár dr., Baumann Károly, Hantos Elemér, Valnicsek Béla, Jeszenszky Kálmán, Laczó Győző stb.

A kölcsönös üdvözlés után Kánter Károly apátplébános ur elnöklete alatt azt határozták, hogy az eucharistikus kongresszust a katolikus nagygyűléssel kapcsolatban és annak programján belül kell tartani, bár igen kívánatos volna, hogy az egyiket is, a másikat is minél előbb az ország egyéb vidékein is lehessen egybehívni. Könnyebbség végett a technikai részben, a sorrendet, nyomtatványokat, tagsági díjakat illetőleg szintén a nagygyűlés vezetőségéhez kell alkalmazkodni.

A nyilvános gyűlés előadóinak a különböző szakok és tárgyak szerint a következő urak volnának kiszemelve: a hittudományi tárgyat P. Tomcsányi venné át, az erkölcsstanira Prohászka Ottokár theol. tanárt, a pastoralisra Spies kanonokot, az irodalmi kérdés tárgyalására Zubriczky Aladár dr. tanárt, az egyházi szerek gyakorlati ismertetésére Mohl Adolf plebánost hivatják meg. Az egyházi énekről külön előadást nem kívánnak, mert a katolikus nagygyűléssel egyidőben az országos Czeccilia-egyesület is tart kongresszust s az ének gyakorlati bemutatására Glatz I. pécsi karnagy kéretnék föl. A görög katolikusok érdekébe vágó tárggyal Mikita Sándort (Ungvár) bizza meg az értekezlet.

A papi magángyűlés tárgyainak kiszemelésére a bizottság az elnököt hatalmazza föl. Legnagyobb részük ugyis a tavalyi gyűlés tárgysorozatából vehető át, melyet lehetetlen volt teljesen kimeríteni.

Az eucharistikus körmenet utja megfelelne a tavalyinak; kiindulópontja a belvárosi plebániatemplom. Esetleges változtatásokra az elnök szabadságot kért, mit a bizottság meg is adott s egyuttal megbizta az elnököt, hogy a kongresszus, valamint a körmenet vezetése iránt a magas püspöki kar tagjaival érintkezésbe bocsátkozzék.

Ünnepe lesz tehát ismét az Ur Jézusnak. S mi hiszszük, hogy ha a mult évi manifesztáció nagyszabásu és fényes volt, az idei még inkább meg fogja mutatni, hogy él és lángol a magyar szivekben a szeretet a kegyes Jézus iránt, hogy nem félünk megvallani hitünket a világ előtt s erős a reményünk, hogy istení vezérünket követve, diadalra vezetjük a szent kereszténységet. Meg vagyunk győződve, hogy a buzgalom és szeretet találékonyága hasznossá, tanulságossá fogja tenni e szent együttlétet; egymás lelkesedésén épülni, tudásán és tapasztalásán okulni fogunk.

Kérjük a szent ügy minden barátját, hogy óhajaikat kinyilvánítsák tudomásunkra hozzák terveiket, a szentségi kultuszt előmozdító indítványaiukat idejekorán közöljék s így a siker biztosításában közremunkáljanak.

E sikeres munkásság reményében hangzik hívásunk:

Föl az eucharistikus kongresszusra!

Apostoli munka.

Fieber Henrik.

Évekkel ezelőtt sajátyszerű dolog esett meg egy püspöki városban. A püspöktől kinevezett bizottság épen azzal volt elfoglalva, hogy a jelentkező ifjak közül kiválassza azokat a kik az Úr Jézus szolgálatára felneveltessenek és idővel az Úr szőlőjében mint szentéletű, buzgó, lelkes papok működjenek a lelkek megmentésén. A terem ajtaja megnyilt és a vizsgálóbizottság nagy meglepetésére egy szerény, alázatos leány lépet be és az egybegyült kano-nokok előtt a papi pályára való felvételért esedezett. Természetesen elutasították kérésével, mert isteni rendelés alapján a nők a papi pályáról ki vannak zárva. Az ujságok és emberek súgtak-búgtak az esetről, nevetgéltek fölötte, mosolyogtak és éretlen élczeket faragtak.

Szives olvasóm! én nem tudok mosolyogni e leány kérésén, sőt ellenkezőleg: megilletődve állok meg a kereszténység isteni erejének eme megnyilatkozása előtt. Mert miről tanuskodik e leány kérése, ha nem arról, hogy Krisztus él és élteti az emberek szivét, hogy vannak nemes lelkek, a kik megértik Jézus szeretetét, meg isteni szivének vágyát és örömteljesen sóhajtanak feléje: szeretlek, Jézusom, szivemből szeretlek, engedd, hogy szeretetből tehessek valamit Érted! Mert mióta Krisztus kimondta e szavakat:

«Elmenvén az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek»¹ azóta egy szent szenvedély dúl az egyházban, egy vágy dobogtatja a sziveket, egy eszme tölti el a nemes lelkeket: tenni Jézusért, lelkeket menteni. Ifjak ábrándos korukban, szüzek rózsafelhős kedélyvilággal, nők az anyai szeretetnél is erősebb Istenszeretetekben, aggok, ezüst fejökkel és hajlott koruk minden terhével: megértik Jézus szavait: «Mindaz, a ki elhagyja házáat vagy atyja fiait vagy nővéreit, vagy atyját vagy anyját, vagy feleségét vagy fiát, vagy szántóföldeit az én nevemért, száz annyit nyer és az örök életet fogja birni.»² És föltámad egy dicső tábor, az ártatlanok hófehér serege és a bűnbánók lelkes, elégtételt adni kívánó csapata, megvetve a világ gyönyöreit és élvezeteit, áldozatul hozza életét Jézusnak, küzd Jézusért, tesz, munkálkodik, verejtékezik Érte; és midőn kifáradva a buzgalomtól, munkától, sirba hanyatlik, végül is azt sóhajtja:

Boldog halál, bár ölne meg
A szeretet hatalma.
Szív, légy Megváltód szivéért
Szerelmed áldozatja.
Szeretetedtől haljak meg,
Jézus szive, szerelmem,
Hogy így új szívvvel kezdjelek
Szeretni, oh Istenem!³

Isteni Üdvözítőnk rendeletéből első sorban a papokra van bízva tanításának, országának terjesztése; innét van fönséges méltóságuk, mennyei hatalmuk, melyet még az angyalok is megirigyelnének, ha képesek lennének irigységre. Szent Terézia nem egyszer mondotta: «Ezer életet áldoznék föl, ha a papi méltóságot elnyerhetném.» Egy szent életű apáczáról azt beszéli a jámbor hagyomány, hogy leborulva csókolta meg a földet, a melyet a papnak lába, érintett jól fölfogván az Egyház nézetét a papi méltóságról: alter Christus — második Krisztus.

De hát a világiak, s főleg a nők, a kik az Oltár-egylet nagy többségét teszik, egészen ki vannak zárva Krisztus nagy művéből? Megtagadta Jézus kegyes szive tőlük azt a gyönyört, hogy Érte fáradhassanak, Érte munkálkodjanak, ügyében apostolkodjanak? Oh nem, ellenkezőleg: nézzük Jézust nyilvános tanítása alatt. Ő maga tanít; szeretettel fogadja a betegeket, gyógyítja őket; vigasztalja a szegényeket és szomorúakat; tanítványait szétküldi, hogy hirdessék az üdv ígét vagy magánál tartja őket, hogy hallják tanítását, segítsék őt munkájában. Mellettök ott vannak a Szentírás szerint a jámbor asszonyok is, a kik mindenben segédkeznek, gondoskodnak Jézus

¹ Márk XVI. 15. ² Máté XIX. 29. ³ Cor. Jesu. Rosty.

és a tanítványok szükségleteiről.¹ Ime a példa, a melyet minden Oltáregyleti tag követhet és eleget tehet szíve vágyának: segítsük Krisztus papjait a lélekmentés nagy munkájában. Ám hogyan?

«Minekutána fogságra jutott Izrael és elpusztult Jeruzsálem, leüle Jeremiás próféta, sirván és sira e siralommal és keseredett szívvél fohász-kodván és jajgatván, mondá: Sion utai szomorkodnak azért, hogy nincsenek, kik az ünnepekre jöjjenek; kapui mind lerontattak, papjai sirnak, szüzei epekednek s önmaga elnyomatott a keserüségtől. Oda van Sion leányának minden ékessége. Hogy meghomályosodott az arany, elváltozott a legjobb szín, széthányattak a szentély kövei minden utcaszegleten.»² Azt hiszed, szíves olvasóm, hogy manapság nincsenek már Jeremiások, a kik zokognak Isten templomának szegénységén? Igaz, mi fővárosiak hozzá vagyunk szokva, hogy fényesebbnél fényesebb templomokban dicsőítsük a jó Istent, ám ha a szegény falusi templomocskákon akad meg tekintetünk, kőből kellene lenni szívünknek, ha könny nem csordulna ki szemünkből. Nekem legalább mindig elszorul a szívem, ha rozoga falusi templomokban kell misézniem; ha deszkákból összetákoltt, csipkefoszlányokkal takart oltárokon kell áldoznom azon hatalmas Úrnak, a kinek befogadására még a világra szóló dómok és bazilikák is alig méltók. Ha ilyen templomban az oltárához lépek és elkezdem mondani a lépcső ima e szavait: «Bemegyek Isten oltárához... miért vagy szomorú én lelkem és miért háborgatsz engem?» könny szökik szemembe. Mert hogy is ne lenne szomorú a lelkem, mikor látom, hogy az ég és föld Urát, a mi Istenünket, szívünk drága kincsét, az Ur Jézust ily oltáron kell lehivnom! Ha látom, hogy a tetőzetről és falakról levált a vakolat; az ablakon szél visit be a képeket százados régiség teszi fölismerhetetlenné, ha süppedékes padolatot, nyikorgó orgonákat, papírral ki- és beragasztott oltárszekrényeket látok, ha látom a rongyos ruhákat, melyeket csak a buzgó pap szívéből előtörő fénysugarak aranyoznak be: elborult lélekkel kérdelem, hát lehetséges-e, hogy neked, Krisztus, ilyen helyen kell laknod, hogy nincs egy szemernyi szeretet valakiben, a ki megindulna elhagyatottságodon? Azt mondja a hagyomány, hogy midőn a rómaiak Jeruzsálemet ostromolták, a templom ajtai éjjelenként önmaguktól föltárultak és az angyalok panaszos szózata hallatszott: «Menjünk innét, menjünk innét!» Mintha ugyanezt hallanám a zúzott ablakokon át visitó szélben: Krisztus! hagyjuk itt e helyet, nem méltó Hozzád, nem érdemlik meg ezen emberek jelenlétedet.

A fővárostól nem messze van egy falucska, a hol az ember templo-

¹Luk. VIII. 1—3. ²Jer. Sir. I. 4. 6. IV. 1.

mot nem lát. Oh ez a falu valóságos Betlehem! Midőn az Úr Jézus ama örvendetes karácsony éjjelén leszállott a földre, egy barlangot választott ki és egy jászolt, hogy az legyen az első templom és az első oltár. Ime, e faluban is barlangba száll le az édes Jézus, mert a falu temploma a hegy oldalában levő barlang és benne van fölállítva a legszerényebb oltár. Mit szól ehhez, szives olvasóm, jó szived, nem kellene itt valamit tenni?

Jól tudom, hogy sok oltáregyleti tag elmondja szent Péter szavait: «Aranyom és ezüstöm nincsen» — de ne álljunk meg e szavaknál, hanem folytassuk szent Péterrel, — «de a mim vagyon, azt adom»¹ A Szentírás mondja: «Ha sokad leszen, bőven adj; ha kevesed leszen, igyekezzél keveset is örömet adni.»² Hiszen Isten a legcsekélyebbet is örömmel fogadja és nem az alamizsna nagyságát, hanem a szívet nézi. A farizeusok hivalkodva hányták alamizsnájokat a templom perzselyébe, egy szegény nő pedig utolsó két garasát adta oda szerényen és miként ítélte az Ur Jézus? «Bizony mondom nektek, hogy a szegény özvegy többet vetett mindazoknál, kik a pénztárba vetettek. Mert mindazok abból vetettek, a mivel bővelkedtek, az pedig az ő szegénységéből, a mije volt, bele vetette minden vagyonát.»³ Ha van szivükben egy kis, egy csipetnyi szeretet az Úr Jézus iránt, oh akkor nem kételkedem; tudom, hogy szivökbe fogadják kérésemet: tegyenek, áldozzanak valamit Jézusért, hogy ha majd megjelennek Jézus ítélő széke előtt, ne hallják az Ő szentséges Szívének keserves panaszát: «Mezítelen voltam és nem fődöztetek be»,⁴ oltáraitam tépett csipkék, elrongyolt kendők fedték mig te, leányom, selyemben, bársonyban, csipkében, fátyolban ékeskedtél. Hiuságodra került elég; még ha éjjel-nappal is törted magad utána, de meg kellett lenni a pompának. Még ha könnyeket is facsartál ki anyád szeméből, még ha kérgesre is dolgozta atyád, férjed tenyerét, de neked a legujabb divat szerint kellett öltöznöd! Oh kedves olvasóim! ki jogja elbirni e panaszt, kinek nem fog megszakadni szive Jézus bánatán és ki nem remeg az ilyen szivtelenséget követő ítélettől? Oh ne! Szeressük Jézust, szeressük lángolóan, de szeressük tevékeny, áldozatos szeretettel, mely nem önmagát nézi, hanem fölálldoz mindent, végre önmagát. Segítsék az Oltár-egyesületet, a melynek célja a szegény templomok diszitése. Segítsék pénzzel, hiszen hetenkint két krajczárt félre téve egy év alatt egy forintra nő; segítsék kézimunkájokkal; nem lesz nehéz, mondjuk évenként egy-egy miseinget vagy apróbb templomi fehérneműt készíteni. Áldozzák föl néha-néha szabad idejüket, képzettségüket és néhány krajczárjokat. Tegyék meg, kérem, meglátják, hogy meg fogja önöket áldani a jó Isten itt ez életben és mit gondolnak, mint fogja önöket fogadni az Ur Jézus a mennyben való találkozásuknál, az a jó Jézus, a ki azt mondotta, hogy még a pohár vizet is, melyet az Ő nevében nyújtunk vala-

¹ Ap. Csel. III. 6—10. ² Tob. IV. 9. ³ Márk. XII. 14—44. ⁴ Mát. XXXV. 43.

kinek, az örök boldogsággal fogja megjutalmazni?!¹ Valóban hallani fogják azon boldogító szavakat: «Éheztem és ennem adtatok» azaz élveztem a szegény lelkek üdvösségét és hozzám térítettétek, a mennyiben templomomat ékesítettétek és így az embereket a templomokba vonzottátok; «szomjuhoztam és innom adtatok» vagyis eltikkadtam a szomoruságtól látva, hogy hanyagolják el házam ékességét és ti enyhítettétek fájdalmamat; «mezítelen voltam és befödöztetek engem» elhagyatott volt templomom, oltárom és ti földiszítottétek.² «Jöjjetek atyám áldottai, birjátok a világ kezdetétől nektek készített országot.»³

De látom már, hogy szives olvasóim közül némelyiknek bánatosan összeszorul a szive, talán könny is szökik szemébe és sóhajtván mondja: Isten látja lelkemet, szeretem Jézusomat, szivesen tennék Érte mindent, de képtelen vagyok, mert még azt a néhány krajczárt sem tudom összegyűjteni, sem pedig oly ügyességgel nem vagyok megáldva vagy teendőim annyira elfoglalnak, hogy semmi módon sem készíthetek ajándékot Jézusomnak. Ne félj, bánatos, töprengő lélek, a szeretet találékony és míg szeretet hevíti szivedet, addig van mód az áldozatra. Mert a szeretet fáradhatatlan; a szeretet kielégíthetetlen; ha elért valamit, nem nyugszik meg babérjain, hanem többre vágyik és tör. Olyan mint a láng: rohamosan terjed; mint az áradó víz: mindent elfoglal. A szeretet szótárában nincs meg e szó: elég, hanem ezer meg ezer variációban fölhangzik: még többet! előre! Ha valaki eltelik Krisztus szeretetével, olyan lesz mint szent Pál: egy szenvedély fogja el: «charitas Christi urget nos», Krisztus szeretete üz minket, nem hagy nyugtot, ösztökél, üz, hajt Krisztus érdekei után. Ha szívünket az imaóra alatt belemerítjük abba a szeretet lángtengerébe, a mely az oltárszekrényben izzik: ha lehajtjuk egy órára fejünket Jézus szívére és hallgatjuk annak dobbanásait, lehetetlen, hogy az apostoli lelkület ne ragadjon el bennünket és Krisztus szive vágyait valósággá ne váltsuk életünkben. Az apostolkodás szellemétől áthatott szívnek imponál szent Pál buzgalma. Alig érinti lelkét a malaszt fuvalma, kifeszíti buzgalmának vitorláit: nem elégszik meg az ázsiai lelkek ezreivel, hanem áttekint Göröghon, tulfinomult, de üres lelkeihez és nem nyughatik; ezer veszélyt áll ki, börtönt, hajótörést szenved, lánczokat visel, míg meg nem szegi nekik a mennyei kenyeret. Mihelyt pedig elteltette őket Krisztus szerelmének édességével, nyugtalan szeretetének sas-szemeivel észreveszi, hogy a római hét halmon még csak kevesek számára van megterítve a Bárány menyegzői asztala: e tudat ismét szárnyakat ad lelkének és miután a petyhüdt rómaiak ereibe átömlesztette Krisztus vérének, sajátját is kiontja, hogy megtermékenyítse munkáját. Oh csodálatos szeretet, mely

¹ U. o. X. 42. ² Máté XXV. 35. ³ U. o. 34.

hősöket és vértanukat nevel! És csodálatos, a szent szeretetnek kitünő érzéke van: nincs az a kitünő orvos, a ki a szív veréséből jobban meg tudná mondani, hol és mi fáj, mint a szent szeretet megsejti, hol és miként kellene a lelkeken segíteni, Krisztus érdekeit előbbre vinni. A szeretet lát egy gyermeket, mely ott ólálkodik az oltár körül, szeretné szívébe oltani az Eucharistia titkos tanát. A szerető szív megpillant egy elhanyagolt utcagyereket: térdeire veszi, megtanítja imádkozni és beszél neki a szerető mennyei Atyáról oly édességgel, hogy az öröm kigyul a kis szemekben. A szeretet hallja, hogy valaki nem jár templomba és a szentségekhez; szíve vérét föláladozná érte, hogy Istenhez térítse. Az apostoli lélek lát embereket, a kiknek keze nem kulcsolódik össze Isten nevének említésére, hanem ökölbe szorul: szeretné a káromkodó ajkakat imádságosakká változtatni. A szeretet lát hitelent, a ki azért nem hisz, mert nem ismeri vallását; ad neki jó könyvet, a melyből megismerheti a hit fonséges és boldogító voltát. A szeretet ott virraszt a beteg ágyánál, testvérként öleli magához az idegent, hogy szíve melegével és áldozatkészségével utat készítsen neki a mennyországba. Buzgalma mellett oly tapintatos, hogy nem erőszakoskodik, de nem engedi magát elriasztani; nem merül ki, csalódás nem lohasztja le tüzét; beszédes és némán tanító, könyörgő és megalázkodó, türelmes és kitartó, mindenek fölött pedig áldozatos. Odaadja mindenét, kiárasztja szívét-lelkét s végre odaadja önmagát. Fölnéz az égbe és látja a lelkeket váró Krisztust: azt hiszi, neki kell mindenkit szent Szívére vonzani; szétnéz a földön a céltalanul kóborló embereken: szeretné szívökbe lopni a «sursum corda» vágyát. Az élő szeretet nem tudja ölbe tett kezekkel nézni, hogy pusztulnak a lelkek, hogy szorulnak háttérbe Krisztus gondolatai, hanem dolgozik végkimerülésig.

Ha nincs aranyunk, ezüstünk, nincs képzettségünk, legyen apostoli szívünk, segítsünk Jézusnak a lelkek megmentésében. Ha kifárad valaki a lélekmentés nagy munkájában; ha fáradozásának semmi vagy alig van eredménye; ha szíve melege nem tudja fölmelegíteni a lanyha, közömbös lelkeket; ha buzgólkodásának jutalna megvetés vagy fölényes mosolygás; ha az emberek szíve olyan mint a kőszikla, melyre ha szívünk meleg vérét is hullatjuk, egy fűszál sem serken: oh térdeljünk hittel az Ur Jézus elé az oltárszekrényhez. Kopogtassunk a kis ajtón, mely elzárja Őt; ott van Ő valóban a kenyér színe alatt. Panaszoljuk el neki apostoli szívünk bánatát; kérjünk új erőt a munkára, de sohase mondjuk: elég! nem érdemes fáradni!

(Vége következik.)

Az életből. A jó példa hatása.

Két katonatiszt, régi bajtársak, kik egy ezrednél szolgáltak, találkozott az utczán. Ünnepe volt. Az egyik kijött a templomból, hol áldozott.

— Honnan van az — kérdé bajtársa — hogy te, fegyverszolgalatban lévén, mint én, gyakran jársz a szent áldozáshoz?

— Hogy honnan van? Oh az igen egyszerű és mégis különös. Én lelkileg egészen megváltoztam egy szónok befolyása alatt, ki sohasem beszélt nekem a vallásról: a feleségem által! Ő jámbor volt, és mivel igazán szerettem, tiszteltem vallási meggyőződését is, bár nem osztottam azt vele. Mint fiatal leány különböző vallásos egyletekben működött, és úgy szokta magát aláírni «Mária gyermeke». Ezen kis szó mosolyra kényszerített, de tetszett, bár nem tudtam miért. Mint fiatal asszony nekem szentelte magát, de az maradt, a mi volt, jámbor, lelkiismeretes, szorgalmas a templom látogatásában. Soha nem vettem észre, hogy ájtatosságai miatt csak a legkisebb házi kötelességeit is elmulasztotta volna. Ritkán beszélt nekem az Istenről, de a mit róla gondolt, azt szemeiből kiolvastam.

És ha rossz szokás következtében kicsuszott számon egy káromló szó, láttam, hogy elhalványul s némelykor könny is szökött szemébe; ez volt az egész. De nemsokára ismét nyájas lett, és önfeláldozóbb mint azelőtt. Soha sem *mondta* hogy rosszat tettem, de én éreztem közelében, hogy hibáztam. Ha szemem előtt imádkozott reggel és este — és ő ezt sohasem mulasztotta el — akkor vonásai átszellemültek. Váltak pillanatok, mikor szerettem volna oldala mellett térdre esni, de fölvilágosodottságom ez ellen tiltakozott. És ha áldozás után kijött a templomból, úgy véltem, mintha sokkal tisztább, égi légkör környezné. Ily napokon különösen vig és bájos volt. Olyan volt valóban mint egy angyal. Meg vagyok győződve, hogy vallási közömbösségemmel gyakran mély fájdalmat okoztam neki, de ő ezt nem mutatta.

És ime, hat évi szívhez szóló példaadás után egészen megváltoztam és eltöltött a vágyakozás: Szeretni Istent, azt a jó Istent, kitől ő ezen erényeket nyerte, melyek életem varázsát tették.

Magam sem tudtam mi történt belsemben. Egy napon, midőn ő a szent áldozástól jött, karjaimba zártam és mondtam: Johanna vezess gyónató atyádhoz! Csendesen és nyájasan, de könnyelt szemekkel ölelt át e szavakkal: Oh én tudtam, hogy te ezt egykor mondani fogod, hisz annyit imádkoztam ezért!

És azóta minden megváltozott. Én szorgalmasan járok a templomba s a szent áldozásban boldogságot találok. De jer mielőbb hozzánk és győződj meg róla, milyen boldogak vagyunk!

Igy beszélt a tiszt. Mi már csak annyit teszünk hozzá: kedves olvasók, adjatok mindenben jó példát, mint ez a kitűnő asszony. Jó példa minket is, másokat is az igaz utra vezet: a mennyekbe.

Krisztus — a gyermek lelki világában.

Az idei tanév elején a *Budapesti Középiskolai Mária-kongregáció* fiunevelő-intézetet nyitott a Damjanich-utca 50-ik szám alatt levő házában.

A nevelő-intézetbe középiskolai tanulók vétetnek föl, de csakis katolikusok, mert célja, létoka, éltető eszméje ezen internátusnak: *vallásos ifjuság nevelése*. Távolabbi vezér- és sarkcsillaga pedig, mely felé egész súlyával és tömegével gravitál: *elvhü vallásos magyar intelligencia*.

Nem volt ennek az intézetnek még félév előtt se hire, se nesze a nagy közönség között. Később is, mikor az ige testté lön, mindössze annyi történt, hogy a katolikus lapok és folyóiratok közölték egyszer az internátus prospektusát. És mégis látni kellett volna, mily rohamosan szaporodott a jelentkezők száma, mekkora bizalommal, lelki megnyugvással hozták be a szülők szeptember 5-én gyermekeiket.

Az a nagy új kápolna, melyet az intézet udvarán épülni láttak, a pap, a ki őket fogadta, a program, mely a vallást, mint főnevelési faktort hangsúlyozza, ezek mind csak erősítették bizalmukat és lelki megnyugvásukat.

Tehát a szülők biznak a korrekt katolikus nevelésben. Ez különben nem ujság. A ki szülőkkel érintkezett, mindenütt ugyanezt tapasztalta. Még az sem ujság, hogy félig vallásos vagy épen vallás- és egyházellenes szülők is nagy bizalommal vannak a korrekt katolikus nevelés iránt.

Sokkal érdekesebb azt kutatni, hogy mi lehet ennek az oka és pedig a legvégső, legmélyebb oka. Azaz még az sem, hiszen azt disputa nélkül elfogadja mindenki, hogy a katolikus — *a tényleg és nem névleg katolikus* — nevelésnek legvégső, működő oka: a Krisztus, hanem az érdekesség ott kezdődik, hogy ez a mély alap-ok *miként* hozza létre szépséges gyümölcsét, a tiszta, vallásos, eszményi ifjui lelkületet?

Én azt hiszem, hogy így:

A Krisztus lelke, a Krisztus gondolatai, a Krisztus eszméi, a Krisztus érzelmei élő, örök és pótolhatatlan források minden lelki termékenységnek és fejlődésnek. Minden, a mi nagy és maradandó egyénben és emberiségben, ebből sarjadzott eddig is, *csakis* ebből nőhet ki ezután is. Oly nevelésnek tehát, mely arra vállalkozik, hogy ezt az örök, eleven erőt kiváltsa, a fogékony lelkekre átvigye, ott működő tényezővé tegye — annak, föltéve, hogy a jóakarattól a hozzáértés sem hiányzik, annak kell sikerülnie. Ez oly biztos, mint az, hogy a szép tavasz föltámasztja merevedéséből a természetet.

Vannak kérem a léleknek is törvényei, melyek föltétlen bizonyossággal működnek. Ilyen például az, hogy a mit megszeretünk, ahhoz iparkodunk áthasonulni, annyira tudniillik, a mennyire lehet, vagyis a mennyire a dolgok természete megkivánja és megengedi.

Mitől függ tehát az, hogy egy gyermeki lelket, mely áthasonulásra legkészségesebb, lisztává, széppé, nemessé, kedvessé, lelkesé, munkássá, erényessé neveljek? Attól, hogy tudok-e igazán tiszta, szép, nemes, kedves, lelkes, munkás, erényes példaképet lelke elé vezetni először és másodszor meg tudom-e ezen példaképet vele szerettetni, azaz: lelki erőit, értelmét, akaratát, kedélyét, érzelmeit meg tudom indítani úgy, hogy benne az a bizonyos áthasonulási folyamat létrejöjjön.

Ezek az állítások logikailag, lélektanilag és tapasztalatilag megdöntetlenek. Ezt mindenki, tehát a szülők is tudják, legalább természetszerűleg értik. *És mivel a korrekt katolikus nevelés kimondottan, programmszerűleg erre vállalkozik, hogy a Krisztust fogja beplántálni a rábizott ifjak szívébe és becsületét, hírnevét, szóval: egész létjogát ehhez köti, ime ezért bizik a korrekt katolikus nevelésben mindenki jobban, mint bármiféle más nevelési rendszerben.*

Hanem, édes szülők, ha ti biztok a korrekt katolikus nevelésben, akkor, midőn az egy internátus falai között kezdi működését kifejtteni, miért ne biznátok akkor, midőn azt a családi szentély falai között kell nektek hivatásszerűen megvalósítani?

De hisz a bizalomban nincs is hiány, ugy-e? csak a bizalom realizálásában ne volna!...

Hát ez a realizálás bizony művészet. Aranyszájú szent János — ez a reális görög — állítja, hogy a gyermeknevelés legnagyobb művészet. Irni és beszélni lehet róla sokat. Egyet-mást e helyütt is megkoczkáztatunk, de a fő mindig a kivitel — a tett marad. —f.

Szűz Mária és az Oltáriszentség.

Szép gondolatnak tartom, hogy az Egyház szűz Máriának szenteli az október hónapot is. Mert a míg a kedves május illatos virágaival, derült egével, vig madárdalával illik a bűbájosan szép Istenanya boldog alakjához, addig a szomorú október találó kifejezője az egyedül maradt, szent Fia után sóvárgó édes Anyának. Hiszen olyan sok a közös vonás. Mária élete Jézus halála után szomorú. Elemészi a vágy. Gyöngye testét mind jobban és jobban törli a bánat. Mosolya se a régi. Könybe ful... S az október? Nem ilyen-e épen? Hisz' borongós hónap. Csupa köd, csupa hervadás. Pusztulás, meg elmulás. A napja se éltető. Olyan, mint az istenverte ember bánatos mosolygása. Legalább így látom én, a mikor reggelenként járom a Rákos avarját, letarolt földjét, a melyen gyöngyként csillog még a harmat s végig huzódik rajta itt-ott, mint valami ezüstös pók hosszú lába, az ökörnyal...

S tudja Isten, nekem tetszik ez a hónap. Talán mert ilyen találó képe e szomorú hónap a bánatával egyedül maradt Istenanyának. Fájdalmas és mégis édes... Szívhez szól, megilleti, mert egy szenvedő, egy bánatos Istenanyának tenger keserűségéről szól.

Különben nehéz is volna a magára maradt szent Szüzet másként elképzelni. Csak szomorúan, hervadva, mint a kinek bánatos öröme csupán egy szomorú emlék: az Oltáriszentség. Igen, az Oltáriszentség, ez a darab kenyér, a Krisztus teste, a Krisztus vére.

Valóban, szűz Mária nagy tisztelője volt az Oltáriszentségnek. Tisztelője, mint senki jobban ezen a világon. Hogy ezt beigazoljam, megtehetném, hogy az Ur szavait idézzem: «Hacsak nem eszitek az emberfia testét s nem iszjátok az Ő vérét, nem lesz élet tibennetek». (Ján. VI. 54.) S «az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital, a ki eszi az én testemet és iszja az én véreimet, annak örök élete leszen». (Ján. VI. 55.) Lévén ezek általános érvényű parancsok, a melyek, miután alóluk Jézus kivételt nem tett, szólnak szűz Máriának is. De nem teszem, bármennyire tudom, hogy szűz Mária malasztal való teljessége daczára minden parancsot teljesített, mindenben engedelmes volt és alázatos. Nem teszem, mert más az én bizonyítékom.

Igen, hogy szűz Mária nagyon tisztelte az Oltáriszentséget, annak legnagyobb, el nem vitatható bizonyítéka szűz Mária édes anyai szive. Az a szív, a mely minden időben, minden népnél legmagasztosabb példája lesz az édes anyai szeretetnek. Mert hogyan ismerjük az anyai szeretetet? Csak ezt a földi, ezt a közöttünk is föllelhető, ezt a mindennapos anyai szeretetet? Nemde úgy ismerjük, hogy ha az anyai szív túl is éli a becézett gyermekeket, szeretete nem vész el soha, nem tompul el, hanem ott forrong belsejében, szivének legelrejtettebb zugában mindaddig, a míg csak el nem eped, el nem pusztul, meg nem reped. S nem őrzi-e ez az anyai szeretet minden kis emlékét annak a gyermeknek, a kit lelke egész keserűségével sirat s a kinek pusztulása oly nagy és pótolhatatlan űrt hagyott az anyai szívben?

S ha Mária, a mi Máriánk, a boldogságos szent Szűz az anyai szeretetnek fölséges példája, legragyogóbb csillaga, tehetett-e másként? Megtagadhatta-e azt az emléket, a mit az Ő egyetlenje, az Ő szerelmes Fia, a mi édes Üdvözítőnk hagyott? Lehetetlen. Sőt azt kell gondolnom, azt kell gondolni mindenkinek, hogy ha szűz Mária példaképe a mindenható anyai szeretetnek, akkor neki mindenekfölött kellett becsben tartani azt az emléket, a mit isteni Fia hagyott maga után s a mi legjobban visszavarázsolta az elmúlt, a pótolhatatlan régi, kedves időt.

S mi volt ez az emlék? Kép talán, mely az Ur Jézus vonásait örököltette meg? vagy ruha, a mit hordott? vagy más valami kedves dolga, tárgya az Ur Jézusnak? Egyik sem. Ez az emlék nem volt más, mint az

a minek tiszteletében mi is buzgólkodunk: a legfölségesebb Oltáriszentség, a melyben a kenyér színe alatt Krisztus, az Isten fia valóságosan jelen van.

És épen ebből következtetem a legjogosabban, hogy szűz Máriának mindenkifölött kellett szeretnie az Oltáriszentséget. Tisztelnie kellett imádnia, szeretnie nagyon, mert ez a szentség az Ő isteni Fiát rejtette, mert ez a szentség maga volt az Ő Fia. Elképzelhetetlennek tartom ugyanis azt, hogy ha igaz Jézus jelenléte az Oltáriszentségben, hogy akkor épen az vonuljon vissza ennek tiszteletétől, ki Jézust legjobban szeretete ezen a világon, a ki Jézussal együtt élt, együtt érzett, együtt szenvedett, együtt örült. Elképzelhetetlennek tartom, hogy ne tisztelte volna Mária azt, a mi alá az egész kereszténység hite szerint odarejtette Jézus istenségét, emberségét, szeretetét és haragját, bánatát és örömét, igazságosságát és könyörületességét.

Tisztelte is nagy tisztelettel, rajongó szeretettel. Hisz maga az írás mondja, hogy «állhatatosak valának a szeretetben és a kenyérszegésben». Kik? Az első keresztények és az apostolok. Hát csak Mária maradna el közülök? Oh, nem. Sőt én úgy képelem, hogy miután szokás volt az üldözések miatt haza vinni az Oltáriszentséget, szűz Mária is otthon tartotta a szent ostyát lakásában. S ha az Egyház a keresztényeknek átadta e szentséget, mert bizton tudta, hogy mindenki hitének egész erejével fogja körülövezni, át kellett akkor adni szűz Máriának is, ennek a szegény édes Anyának, kinek minden vigasztalása, boldogsága e szentségbe volt összpontosítva. S a mikor olvasom, hogy azok a régi keresztények, hogyan diszitették gazdagságukhoz mértén azt a helyet, a hol ezt a szentséget tartották, önkéntelenül merül föl az a gondolat, hogy diszithette ezt a helyet szűz Mária az anyai szeretetnek minden találékonyságával. Nem tagadom, a virrasztó, az örökimádó Anyaszentegyház élére, legelejére a boldogságos szűz Máriát teszem, a ki e szentség előtt bizonyára érezte, hogy az «hus az Ő husából, vér az Ő véreből» s a ki épen ezért itt találta meg az Ő vigasztalását.

Napja volt e szentség Máriának, hisz szent Fiát pótolta. Ha nem is egészen, de annyira-mennyire, hogy ki tudta várni legalább türelmesen, míg isteni Fia elszólította magához, föl az égbe, örökké tartó látására. Napja volt e szentség Máriának, ha nem is éltető, de vigasztaló, búoszlató, bánatkönnyítő napja. A milyen az októberi nap nekünk.

Egyben még jobban megmagyarázza ez azt is, miért tartom helyesnek meg szépnek, hogy az október Máriáé legyen? Mert a rózsafüzért imádkozó Egyházban, ott a templom szentségoltára előtt, szűz Máriára ismerek, a ki földi életében szintén az Ur Jézus szentségének nagy titka előtt térdelt és ott gondolta át sokszor, nagyon sokszor Jézus egész életét, az angyal üdvözlésétől az egyedüllét bánatos napjaiig.

Persze, alázatos lelke akkor még nem sejtette, hogy szent Fia testestől viszi a mennybe s ott megkoronázza.

Ez ösztönözzön egyuttal minket a rózsafüzér imádságára ott az Oltáriszentség előtt. Máriához leszünk hasonlók, a ki szintén e szentség előtt gondolta végig Jézus életét. De mi fűzzük hozzá szűz Máriáét is, mert legtöbbet tőle tanulhatunk, még e szentség tiszteletében is. Igen, tanulhatunk annyit, hogy e szentségben napunkat lássuk, mely eloszlassa az október kódét s megkedveltesse e szomorú hónapot.

Jeszenszky Kálmán.

D'Hooghvorst báróné, szül. d'Oultremont Emilia,

a Maria-Reparatrix örökimádási apáczarend alapítónője.

«Mária oldalán s az Ur szive szeretetében egész életünk Isten dicsőítésére és megengesztelésére fog szolgálni.» Ez az alapeve a Mária de Jesu által létesített társulatnak s ez képezi annak szellemét, szervezetét, szabályait és tökéletességét.

Isten különös kegyelme folytán, Maria de Jesu anya életének első éveitől fogva csodálatra méltón hű marad ezen elvhez. Ezt azoktól tudjuk, kik őt személyesen ismerték, sőt tőle magától is. Mária anya ugyanis engedelmeskedve lelki vezetőinek, leírta életének egész történetét, még pedig hét éves korától fogva addig a napig, míg végkép megalapította azt a társulatot, a melynek főcélját Isten dicsőítése és kiengesztelése képezi.

Emlékirataiban elmondja gyermekkorát, fiatalságát, férjhezmenetelét, özvegységét s a Mária-Reparatrix-Társulat kezdeményezését. Elbeszéli továbbá azt a számos isteni kegyelmet, a melyben, mint kiválasztott részesült; a Mesternek iránta való atyai jóságát, törekvéseit, szenvedéseit, örömeit s végül azt a gyakori kinyilatkoztatást, a melyből mind világosabban és világosabban látta, hogy Istennek az ő személyével s azzal a társulattal, melyet alapítani akar, különös szándéka van.

Minő becses lapok ezek! csupa egyszerűség, őszinteség, melynek minden során a hit, jóság, irgalom és szeretet illata érzik. Egy nagy, nemes lélek története ez, de egyszersmind története a Mária-Reparatrix-Társulatának is, melylyel Mária anya csodálatos és áldott egyénisége mintegy összeforrt.

Isten az ő hűséges szolgálóját fáradságos és keserves küldetésre választotta ki. Ezért átadomította lelkét, bátorságot öntött belé, folyton oktatta s ugyszólván lépéstről-lépésre vezette, míg el nem érkezett a pillanat, a mikor cselekvésre szólította föl.

Életének kezdetétől fogva a különös isteni kegyelem, melyben folyton

részesült, testi szenvedései, szülei, tanítói, barátai, egész környezete s az események mind előkészítették d'Oultremont Emiliát arra, hogy végre is Mária de Jesu anya legyen.

A szűz Mária szeplőtelen fogantatásának tiszteletére följánlott társulat jövődöbeli alapítónőjét rokoni kötelék fűzte ahhoz a pápához, a ki évek múlva épen a szent Szűz szeplőtelen fogantatását dogma gyanánt hirdette ki. d'Oultremont Emilia Mastai Feretti Zsófia dédunokája volt. A Mária-Reparatrix apáczá-társulat a legméltóságosabb Oltariszentség tiszteletére alapított s d'Oultremont Emilia honfitársa volt a boldog emlékű Juliának, kinek az urnapi ünnepet nemcsak Liège városa, de az egész keresztény világ köszönheti. Az Oltariszentség imádása legkedvesebb foglalkozása Mária anya vallásos családjának, de már ősei is nagy tiszteletben részesítették azt. Róma után Liège volt az első hely, hol az örökimádás meghonosult. 1756-ban ugyanis a város püspökének, Mgr. d'Oultremontnak, Emilia dédapai nagybátyjának kérésére XIII. Kelemen pápa azt a legkegyemesebben megengedte.

A Mária-Reparatrix-Társulat szervezetének szabályait a Jézus-Társaságtól vette át. A tarsulat alapítónője mindenben loyolai szent Ignác tanácsait és fölvilágosításait követte. Atyja, d'Oultremont gróf, a jezsuitáknak különben szintén nagy barátja és pártfogója volt. Neki köszönheti a rend, hogy első iskoláját 1830 után Belgiumban megnyithatta. Egy alkalommal a vallásos gróf így szólt fiaihoz, Tivadar és Károly grófokhoz: «Ha gyalog kellett volna is megtennem az utat Rómába vagy Oroszországba, hogy a jezsuitákat magammal hozzam, még akkor sem haboztam volna».

A Mária-Reparatrix-Társulat föladata volt kezdettől fogva, hogy a félreismert, megbántott, jóságos Üdvözítő nevében az erkölcsi nyomort enyhítsék s a számtalan gyöngye lelket erősítsék és támogassák; Emilia szülei is nagyban gyakorolták a keresztény könyörületességet. Anyja, született de Presle Lierneux bárónő, férjéhez hasonlóan, ősrégi családból származott, melyben a lovagias erények, a jótékonyság, a felebaráti szeretet buzgó vallásossággal egyesült. Szemtanuk állítása szerint a presle-i kastélyba csapattal érkeztek a szegények s valamennyi megvigasztalva és bőségesen megajándékozva távozott onnan. Fölösleges mondanunk, hogy mind a két család pontosan teljesítette Isten iránt való kötelességeit s azokat semmiért a világon el nem hanyagolta volna.

D'Oultremont Emil gróf először a papi pályára szánta magát, de miután testvérbátyja, a ki Napoleom oldalán harczolt, a Vitry le François mellett lefolyt ütközetben elesett, a világban maradt, hogy családot alapítson, de buzgó vallási gyakorlatait itt sem hanyagolta el.

D'Oultremont gróf és neje többnyire pompás warfusée-i kastélyukban tartózkodtak, a melynek utját a környék minden nyomorultja igen jól

ismerte. D'Oultremont gróf előkelő állásánál fogva igen sok magas rangú egyéniséget fogadott házában; de a szegény missionáriusnak mindig meg volt a helye asztalánál s a szives házigazda nagyobb tisztelettel bánt vele, mint a király bármelyik miniszterével. A warfusée-i kápolnában minden reggel összegyűltek a kastély lakói, hogy a nyolcz órai szentmisén részt vegyenek. A grófné gondosan körülnézett, vajjon nem hiányzik-e valaki, mindenki elfoglalta-e megszokott helyét? A reggeli henyélés a warfusée-i kastélyban teljesen ismeretlen dolog volt.

Emilia 1818 október 11-én született Wégimontban, szüleinek egy másik kastélyában, mely a liègei kerülethez tartozik. A leányka első gondolata Istené volt s első lépéseit a szegényekért tette. Anyja rendszeren vele osztatta szét az alamizsnát s neki adta azon szekrények kulcsait, melyekben a szegények számára tömérdek ruhanemű és élelmiszer volt fölhalmozva.

Emilia emlékirataiban életét hét éves korától fogva írja le. 1825-ben egy vasárnapon figyelmesen hallgatta, a mint a pap (fivérének nevelője) az evangéliumból a Magdolnáról szóló részt magyarázta és mikor az utolsó verset elmondta: «Mária a jobb részt választotta, azt melyet senki sem vehet el tőle». «E pillanatban — írja Emilia — egy belső hang azt sugta nekem, hogy ez rám vonatkozik; ezt a részt válaszd te is, ezt a világ nem veheti el tőled.»

Ez Isten hívása volt s a hét éves gyermek szívébe úgy belevésődtek e szavak, hogy azokat semmi sem volt képes onnan többé kitörölni.

Ettől fogva Emilia különös tisztelettel viseltetett a Mária-Reparatrix-Társulat ájtatosságainak három főtárgya: a szent Szív, az Oltáriszentség és a boldogságos Szűz iránt. Minden nap buzgón imádkozott a szent Szívhez: «Oh mennyire irigyeltem a papoktól — mondja egy helyen — hogy naponként áldoznak s mily boldog voltam, ha megcsókolhattam bármit is, a mit a pap érintett; hogyné, mikor ő az Üdvözítő szent testét is kezében tartotta!

Az áhítatos gyermek a szent Szűz tiszteletére kis oltárt állított föl szobájában, valamint kertjében is és legszebb virágaival ékesítette föl azokat s már ekkor is följánlotta szenvedéseit a fájdalmas anyának. Emilia ugyanis beteges leányka volt s a mint majd később is meglátjuk, egész élete haláláig a szenvedések hosszú lánczolata volt.

Első szent áldozását 1829-ben, 11 éves korában végezte s ez időtől fogva az Oltáriszentség iránt való ragaszkodása folyton növekedett. «Örökké elhallgattam volna, a mit róla mondtak és legnagyobb örömömet képezte, ha papokkal e tárgyról beszélgethettem.» Különösen nagy tisztelettel és hálával emlékszik Van Bouvel liège-i püspökről, a ki betegségében gyakran meglátogatta és sokat beszélt neki Istenről és az Oltáriszentségről.

Valóban megható párbeszédnek folytak le a szegény kis beteg és a

tiszteletre méltó egyházfejedelem között. «Végtelen boldog voltam akkor is — írja — ha a szentmisén részt vehettem s szememet a kitett Oltáriszentségre függeszthettem.»

Ebben az időben szent Ignác életének egy rövid leírása akadt valahol a leányka kezei közé. Ez az olvasmány valósággal elragadta őt; a fiatal lélekben élénk viszhangra talált minden, a mit Isten eme dicső bajnokáról olvasott s ő is kimondhatatlan vágyat érzett magában arra, hogy életét a keresztre feszített király szolgálatára szentelje.

A szerzetesi hivatás gyakran foglalkoztatta elméjét, valamint az a gondolat is, hogy csupán Istennek és az Oltáriszentségnek éljen. De Emilia tudta előre, hogy ez a vágya igen sok akadályba fog ütközni.

Valóban, családja bárminő vallásos volt is, sohasem engedte volna meg neki, hogy zárdába lépjen.

És csakugyan, mikor 1836-ban hosszas betegségéből fölépült, már is a férjhezmenetelt emlegették; Emilia eleinte vonakodott a házasságtól, de azután alávetette magát szülei akaratának s rájuk bízta a választást.

(Folytatása következik.)

Tanítás az Oltáregyesület havi összejövetelein.

(P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je után.)

Jézus Krisztus szeretetének szükséges volta.

I. Irányadó gondolat.

A mi Urunk Jézus Krisztus örök időktől fogva egyetlen tárgya az örök Atya szeretetének, legyen tehát a mi szeretetünké is. Azért küldte a földre, hogy az embereket szeretetre indítsa. Az új testamentomban is mindig ezen szeretetet ajánlja nekünk s csak úgy vagyunk kedvesek előtte, ha ragaszkodunk Jézus Krisztushoz, csak addig szeret bennünket, míg szent Fiát szeretjük s végre nem predesztinálja az embereket örök boldogságra, ha nem igyekeznek Jézushoz hasonlók lenni.

Jézus Krisztus csak azért jött e világra, hogy az embereket szeretetre indítsa. Minden gondolata, vágya, cselekedete, szenvedése ezen főcélznak szolgált.

A Szentléleknek is minden működésében az a célja, hogy a lelkeket erre indítsa, különösen a szentségekben, melyekben Jézus Krisztus megismerésére, szeretésére és imáadására ösztönöz bennünket.

Az egyház, Jézus Krisztus jegyese, azért van s azért munkálkodik, hogy a lelkekben isteni jegyese iránt való szeretetet fölébresztsze. Mond-

hatja az apostollal: «Fiacskám, kiket újra szülök, miglen Krisztus tibennetek kiképződik.» (Gal. 4, 19.)

Végre mi csak addig vagyunk keresztények, mig Jézus Krisztussal egyesülve vagyunk s legjobban egyesít az iránta való szeretet s szivbenlélekben való hasonlatosság.

II. Befejező gyakorlat. — Jézust szeretni.

Jézus Krisztus iránt való szeretet legyen egyetlen célja minden vágyunknak, fáradságunknak, buzgólkodásunknak, egyedüli tárgya gondolatainknak, legfőbb célja életünknek. Ez legyen a legfőbb foglalkozás. Ez — mondhatnánk — egyetlen ájtatossága a kereszténynek. Elismerem, hogy a többi áhítatgyakorlat szintén jó, de csak akkor üdvös, ha vonatkozásban van ezzel, melyből minden érdemüket, erejüket meritik. Jézus iránt való szeretet a kereszténynek egyetlen, igazi ájtatossága. A többi ájtatosság nagyon gyakran a nagyobb buzgóságtól származik, mig emez kötelességünk a többi eszköz, ez a cél. A többi segít minket a kötelességre, ez befejezi azt.

III. Jézus Krisztus szeretetében való buzgóságról.

Panaszkodva kell mondanunk, hogy a keresztények közül nagyon sokan vannak, kik a világi dolgokkal többet törődnek, mint az üdv eszközeivel, terheseznek tartják s elhanyagolják az ájtatosságokat, melyekkel Jézus Krisztusnak tartozunk. Mindazok pedig, kik Jézus dicsőítésében buzgólkodnak, egyesülhetnének másokkal a bajok orvoslására. Ezen buzgólkodjanak a szónokok, ez legyen legtöbbször szent beszédük tárgya; legfőbb gondjuk pedig azoknak, kik Jézus Krisztus szeretetére fogadalommal kötelezték le magukat. Az igazgatók utmutatásainak is ez legyen a főcélja, mert szent Pál is mondja, hogy nem tud mást tenni, mint Jézus Krisztus képét a lelkekbe vésni, ez a legkönnyebb és legbiztosabb eszköz, mely a lelkeket rövid idő alatt a legmagasabb tökéletességre vezeti.

És mégis sok igazgató erre vonatkozólag több dolgot elvet, de különösen azok, kik az ájtatosság gyakorlására külön fogadalmat tettek és magasabb tökéletességre tartanak igényt. Folytonos imádságuk, önmegtagadásuk, a gyakori és jó gyakorlás által magasabb tökéletességre jutottak, de vannak olyanok, kik egész életükben alázatosak, mégis nagyon lassan haladnak előre az erényben, nem jutnak el az evangéliumi erények magaslatára. Az utóbbiak: a mély alázatosság, változhatatlan szelidség, a világ megvetése és tőle való elszakadás, érzékeinknek fékentartása s a szenvedésekben való folytonos önmegtagadás.

Kétségkívül, a ki nem nyeri meg s nem alkalmazza magára Jézus

Krisztus személyének tanulságait, nem tanulmányozza eléggé életét, erényeit, példáját, igazságait, nem elmélkedik szent titkairól, dicsőségéről, érdemeiről, végtelen jótéteményeiről és ígéreteiről; nem fáradozik azon sem, hogy odaadó, őszinte szeretet által vele folytonosan egyesülve legyen.

Ezt azért adtuk elő, hogy tévedésbe ne essünk a következtetéseknél, melyek az Üdvözítő megismerésének és szeretetének indító okaiból folynak.

Mielőtt ezen indító okok részleteibe hatolnánk, tartsunk egy tanítást Jézus Krisztus megismerésének szükségességéről.

~ VEGYESEK ~

Szentmise a grönlandi vadaknál.

Egy napon, beszél egy misszionárius, távoli vidékre érkeztem, a melyet már három év óta nem látogathattam volt meg. Alig terjedt el jövetelemnek hire, az összes törzsek hatvan mérföldnyi távolságból, mint egy ember állottak talpra. Összesereglettek várásomra egy tágas síkságon, a melyet még a hóolvadás után maradt lucskos sár borított. Törzsfőnökök járulnak elem ily szavakkal:

— Atyám! Mi a nagy imára jöttünk ide. Két nap óta itt van már minden keresztény. Sietve emelj oltárt s oszd ki nekünk a Kenyeret, mely boldoggá tesz.

— Gyermekeim, felelém, várjatok legalább addig, míg kiengesztelem a Nagy Szellemmel azokat, a kik elég szerencsétlenek voltak őt megsérteni e három év óta.

— Megsérteni őt! kiálta föl egy aggastyán; hát a te hazádban megtünnék az élők között azt, a ki vétene az érettünk meghalt Isten törvénye ellen?

Le nem tudnám írni, milyen angyali látványt nyújtott vadjaimnak ezen szent áldozása.

Ezen egyetemes boldog elragadtatást mégis fájdalmas zokogás zavarta meg. Egy csoport katekumen, a kik még nem részesültek a keresztség szentségében, fájlalta, hogy így meg volt fosztva a legfölségesebb Oltáriszentség vételétől. Vajjon ez a vágyó lelkiáldozás nem volt-e oly buzgó és oly becses Isten előtt, mint a valóságos áldozás? Te tudod, én isteni Mesterem...

A szeretet nem ismer fáradságot.

Franciaország Saint-Mihiel nevű városkájában nemrégiben halt meg tisztelendő Aublin Marcel abbé, a Külföldi Missziók Intézetének egyik jeles

papnövendéke, a ki már a papi tonsurát viselte. Az ottani helyőrségen a 161-ik zászlóaljhoz katonai szolgálatra volt beosztva. Mintaszerű katonának mutatta magát és ezen helyzetét arra használta föl, hogy már ott misszionáriusként működjék.

A plébániai papság közreműködésével egy katonai egyesületet alakított a hadi szolgálatot teljesítő növendékpapok részére. Rendelkezésükre bocsátott egy helyiséget, a hová minden este visszavonulhattak közös munkálkodásra és imára. Minden módon azon iparkodott, hogy társainak üdvét előmozdítsa. Mindnyájuknak bámulatra méltó jámborság példáját nyújtotta.

Legutóbb a boldogságos Szűznek egyik ünnepén egész napon át szolgálatban volt a nélkül, hogy csak egy pillanatra is betérhetett volna a templomba. A mint végre délután öt órakor megszabadult, sietett az áldásra, hogy a szentáldozáshoz járulhasson, melyre már csaknem *huszonnégy órája* éhgyomorral várakozott és a nagyszámu jelenlevők előtt benső áhitattal vette magához Urát, Istenét, a nélkül, hogy a fáradságnak vagy kimerültségnek nyoma látszott volna rajta.

Oltáregyesületi ügyek.

Az Erzsébet királyné emlékére emelendő *Örökimádás-templom gyűjtőbizottsága* folyó hó 10-én, Istenben boldogult királynénk halála napján, ülést tartott a budapesti Katholikus Kör helyiségeiben *örgróf Pallavicini Edéné* elnöklete alatt. A jelenvolt előkelő közönség elsőben is a bizottság buzgó titkárának, *Gyürky Ödön* drnak jelentését hallgatta meg, melyből örömmel értesült, hogy az adakozó kedv e szent célra nem csap-

pant meg s már is tekintélyes összeg áll rendelkezésre, mely azonban még mindig nem elégséges, hogy abból az Oltáriszentségben jelenlevő Ur Jézus felségéhez, az elhunyt nagy királyné emlékéhez s a minden magyar szivben élő hálához és buzgósághoz méltó templom épüljön. — A gyűjtés további módozatának megbeszélése után határozatba ment, hogy az elnökség a telekre nézve a székesfővárosi hatósággal érintkezésbe fog lépni s november 19-ére nagygyűlést fog egybehívni.

Kimutatás az Erzsébet királyné emlékére emelendő Örökimádás-templom részére a M. Á. Hitelbankhoz beérkezett adományokról: Vay Dénes báróné, a pozsonymegyei gyűjtő-bizottságelnöknője, a pozsonymegyei gyűjtés eredményeként 7986 korona 2 fillér. Rakovszky Antal Kocsóczi, mint egy trencsényi park-

ünnepség tiszta jövedelmét, 2200 koronát, Horváth Viktor esperes, a sopronmegyei és városi bizottság újabb gyűjtéseként 1363 korona 63 fillér, Melczer Lászlóné a borsodmegyei bizottság elnöknője újabb gyűjtés eredményeként 1000 korona, Szögyén Marich Julia, a székesfehérvári bizottság elnöknője, újabb gyűjtésekből 527 korona 47 fillér; id. Zichy János gróf az aláírt összegből 800 korona, id. Zichy János grófné az aláírt összegből 800 korona, Darányi Ferencz dr. gyűjtése Pécssett 10 korona 40 fillér (Hozzájárultak: Darányi 2 korona, dr. Darányi Ferenczné 2 korona, Piringer Aranka 2 korona, Schneckenberger Juliska 2 korona, N. N. 40 fillér, Horváth Mihály 40 fillér, Nyul Péter 60 fillér, Darányi Ferencz dr. 1 korona.) A nyitrai egyházmegye területén befolyt összegek 1900 évben 76 korona 83 fillér, Cziráky-Almássy Erzsébet grófnő, a sarkadi lakosok gyűjtése fejében, 110 korona. Mizsey Imréné urnő gyűjtése Jász-Aisó-Szent-Györgyön 43 korona 40 fillér, Bernáth Aloizia urnő gyűjtése Budapesten 76 korona, Kánter Károly befizetése 66 korona 85 fillér. (Hozzájárultak: Bányai Miklósné 2 korona, Kiss Erzsébet 60 fillér, április 21-én az Angolkisasszonyok templomában gyűjtött 64 korona 25 fillér.) A besztercsei római katolikus nőegylet 73 korona 80 fillér, Zapf Etel urnő 92 korona (takarékpénztári könyvben), Kiss Aladárné urnő gyűjtése 3196 korona (takarékpénztári könyvben). (Hozzájárultak: Isten nevében 2000 korona, Névtelen 200 korona,

Rakovszky Géza 100 korona, Babarczi Schwarczler Ottó 200 korona, Hugonnay Jánosné 100 korona, Szitányi Ödön 100 korona, Ugron Ákosné 200 korona, Jankovich László 200 korona, id. Gorove Antalné 20 korona, Kövér Mária 20 korona, Tauffer Vilmos 2 korona, Verebélyi 20 korona, Komtyk Mária 12 korona, Bornemisza Gabriella 4 korona.) Rodriguez Béláné Budapest 2 korona, Nemeskey Andor békéscsabai plébános 100 korona, dr. Sorbán Kornél, borosjenői plébánia 20 korona (Borsos Gézáné urnő ivén 6 korona 89 fillér, Bittó Józsefné urnő ivén 13 korona 20 fil.)

Az eddig kimutatott gyűjtés összege 393.618 korona 35 fillér. Értékpapirokban 1209 korona. Takarékpénztári könyvekben 13.553 korona 50 fillér.

Évi részletekben fizetendő adományok 7864 korona.

Összesen: 416.239 korona 85 fil.

Választmányi ülés. A budapesti központi Oltáregyesület választmánya f. hó 16-án ülést tartott a Maria-Reparatrix-apácák zárdájában örgróf *Pallavicini Edéné* elnökletével a tagok élénk részvétele mellett. A gyűlés tulajdonképeni tárgyát az egyesület által október hó folyamán rendezendő jubiláris körmenet képezte. *Kánter Károly* igazgató indítványára a választmány egyhangu lelkesedéssel kimondta, hogy október második vasárnapján, azaz 13-án, a magyarok Nagyasszonyának ünnepén, d. u. 3 órakor a jubileumi kegyelmek elnyerése cél-

jából körmenetet tart. Egyuttal ki-
mondta a választmány, hogy e kör-
menetre az összes katolikus egyesü-
leteket meghívja, hogy az a fővárosi
közönség minél nagyobb részvétele
mellett menjen végbe s így a buda-
pesti katolikusok az Oltáregyesület
vezetésével hitüket s a Szentatyához
való ragaszkodásukat minél impozán-
sabbban fejezzék ki. A kivitel módo-
zatainak megállapítására az egyesületi
igazgató kéretett föl.

Oltáregylet Kolozsvárt. Vasárnap
délután *Mailáth* Gusztáv gróf püspök
meghívása következtében Kolozsvár
római katolikus női társadalmának
előkelő tagjai és igen sok érdeklődő
jelent meg a belvárosi leányiskola
nagytermében, hogy tanácskozzanak
a Kolozsvárt tervezett Oltáregylet
megalakítása fölött. A tanácskozó-
terem szorongásig megtelt érdeklő-
dőkkel, közte Kolozsvár női társa-
dalmának előkelősége. Az értekezle-
tet *Mailáth* püspök nyitotta meg,
melegen üdvözölte a megjelenteket
s az ő fölkerése következtében *Med-
gyesi* János első segédlelkész igen
szép és meggyőző beszéd kíséretében
vázolta az Oltáregylet céljait, annak
szükségét s indítványozta, hogy Ko-
lozsvárt is alakítsák meg az egyesü-
letet. Az indítványt elnöklő püspök
hozzászólása után az értekezlet elfo-
gadta. Ezután *Medgyesi* János föllo-
vasta az alapszabály-tervezetet, melyet
fölterjesztenek a kormányhoz jóvá-
hagyás végett. A végleges megala-
kulásig az egyelet ideiglenes elnöké-

nek közfelkiáltással megválasztották
gróf *Kornis* Berta urhölgyet, igaz-
gatónak *Medgyesi* János segédlel-
készt. Végül *Mailáth* püspök mon-
dott köszönetet a lelkes érdeklődésért
s az értekezletet berekesztette.

A pécsi Oltáregylet kiállításáról. Az
aug. 30-án ünnepélyesen megnyitott
«Pécsi Oltáregyesület» kiállítása a
«Notre Dame»-zárda munkatermében
bemutatta azt, a mit ez alig két éves
egyesület mult évi kiállítása óta ké-
szített. Láttunk ott egyházi fehérne-
müeket, mint karinget, miseinget,
kehelykendőket, kéztörölőket, vállken-
dőket stb. mindent a legfinomabb
vászonból készítve, részint keskeny
csipke vagy himzés, vagy szines ki-
varással. A miseingek aljai symboli-
kus rajzok szerint vannak kivarrva;
a legszebbek és legfáradságosabban
készültek a finom czérnacsipkék, me-
lyek a karingeket díszítik. Ugyancsak
az asztalok hosszában lecsüngő szé-
les kivarrás és csipkével ellátott
oltárabroszok szép képét nyújtják a
női szorgalomnak. De legimpozán-
sabbak a nehéz selyemszövetek és
damastból készült miseruhák és
vecsernyeköpenyegek, melyek ön-
magukba oly értéket képviselnek,
minőt az Oltáregyesület csak úgy
födözhet, hogy tagjai serényen és
sajátkezüleg végeznek el mindent, a
mi által az tetemetesebben olcsóbb
és daczára annak, legjobb minőségű
és igazán egyházi előírásu. A szintén
kiosztás alá kerülő egyházi szerek,
mint: kereszt, kehely, füstölő, tömjén-

tartó, misekönyv, mennyezet, az egy-
let által vétettek. Vannak tárgyak,
melyek diszes voltak és pompájuk-
nál fogva szembeötlők, ezek megbí-
zás, azaz rendelés folytán készítették.
Fől kell említenünk, hogy minél in-
kább terjed ezen egyesület magasz-
tos eszméje, annál több szebb kézi-
munka-adományban részesül, hogy
azokat szegény templomoknak aján-
dékozza. Voltak a kiállításon eladandó
tárgyak, ugymint: Rochette, Antipen-
dium, Bursa, Corporale 35 drb. Váll-
kendő 6 drb és kéztörölő 8 drb —
miután ezek mindenkor fölösen ké-
szíttetnek az egyleti tagok által, lé-
vén ezekre leginkább szükség. A jól
sikerült és látogatott kiállítást vasár-
nap délelőtt zárták be szépszámu
közönség jelenlétében.

A budapesti közp. Oltáregyesület
rendes tagjaitól 1901 augusztus hóban
befolyt díjak.

Subáky Rozália 1 k, Vas Ede 2 k,
ft. Ehrenguber Viktor a nadláryi tagok
részéről 12 k, Schnitchen Katalin 2 k,
özv. Váraszdy Gézáne 2 k, Szabó Mária
1 k, Rubetzki Teréz 24 f, Zató Mária 1 k,
Czentner Franciska 6 k, Horacsik Pál
2 k, Simon Pálné 1 k, Bauer Mária 1 k,
Sztrnabel Jozefa 4 k, Komora Johanna
2 k, Katrak Mari 1 k, Turcsik Antalné
1 k, Nagy Imréné 30 f, Mihálovics István
1 k 60 f, Hornyák Anna 1 k, Munzer
Anna 1 k, Gyürs Karolin 2 k, Földi
Mihály 1 k, Kipián Mária 1 k, Fligel
Vinczéné 2 k, Humayer Józsefné 4 k,
Placzner Péterné 2 k, Dvorschák Mária
40 f, Kis András 1 k.

(k = korona, f = fillér.)

(Folytatása következik.)

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1901. évben ajándékozott tárgyakról.

Jelzések: † Plébániatemplom. * Filiatemplom. ° Kápolna, zárda vagy kórház

XXI. A szamosújvári egyházmegye.

† 1. <i>Alsó-Bán</i> :	† 4. <i>Felső-Szék</i> :	† 8. <i>Rozárvlya</i> :
1 tabernaculum	1 pacificale.	1 szines felon
1 kehely mindennel	† 5. <i>Mármaros-Sziget</i> :	1 füstölő tömjéntartóval
1 ciborium	1 vörös felon	1 alba.
1 ciboriumköpenyke	1 áldoztató kés	9. <i>Récse</i> :
2 taber. corporale.	1 áldoztató kanál	1 pacificale.
* 2. <i>Boronamező</i> :	1 füstölő tömjéntartóval	† 10. <i>Somlyó-Csehi</i> :
1 kehely megaranyozása.	1 alba	1 világos felon
† 3. <i>Csizér</i> :	1 oltárterítő 245—181.	6 kehelytörölő
1 vörös felon	† 6. <i>Nyirsid</i> :	6 kéztörölő.
1 fekete felon	1 kehely mindennel.	* 11. <i>Tusza</i> :
4 gyertyatartó 50 cm.	† 7. <i>Paliczka</i> :	1 fehér felon
1 füstölő tömjéntartóval	1 kehely.	6 gyertyatartó 45, 50, 55.
1 alba.		* 12. <i>Varsolcz</i> :
		1 alba.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouilleric G. carcassonei püspöktől.

A pusztai tűzoszlop.

I.

Jézus az Oltáriszentségben az az oszlop, a mely a pusztában Izrael fiai előtt haladt; egyrésztől sötéten, másrésztől világosan.

Az izraeliták kivonulván Egyiptomból, ama pusztába értek, a melyen keresztül kívánta őket vezetni az Ur, a míg az ígért földjét el nem érik.

Csodálatos módon bizonyítá be a népéről való irgalmas gondviselését az Ur.

Keresztül vezeté ugyanis e mérhetetlen rengeteg területen, utat mutatott nekik a járatlan ösvények között; előttük ment nappal, mint sötét felhő, éjjel pedig, mint tüzes oszlop.

A Szentírás szavai szerint tehát sem nappal a sötét felhő, sem éjjel a tüzes oszlop nem hiányzott.

Ez az egész jelenet fölötté magasztosnak tűnik föl előttem; mert szívem itt ismét oly szereplésnek az előképét találja, a melyet Jézus mint áldozat akart velem szemben betölteni.

Miként a zsidók, én is pusztában vándorolok; nem ismerem utjait, nem taposta még le senki az ösvényeket, a melyeken haladnom kell.

Ah! Élénken érzem szükségét annak, hogy ahhoz meneküljek, a ki ide lenn mindenben testvéreihez hasonló kívánt lenni; ahhoz, a ki példát adott nekem, hogy ugy cselekedjem, miképen ő cselekedett.

Szükségem van rá, hogy állandóan mellettem álljon *nappal*, azaz buzgalmam és lelki világosságom pillanataiban és visszatartszon engem attól, hogy a sötétség után ne fussak.

Szintugy szükségem van rá *éjjel* is, azaz komorságom, buskomorságom és lelki halálom pillanataiban.

De vajjon hol fogom megtalálni ezt a homályos és világító oszlopot; ezt a vezetőt az élet pusztájában, ezt a kalauzt amaz utakon, a melyeken nélküle eltévednék?

Mondám és szívem eltalálta, hogy ezt az Oltáriszentségben lelem föl. Valóban ez az, a melylyel Üdvözítőm megvalósíthatta emez ígértét: Bennük fogok lakni és közöttük haladni.

Azonban, bocsátkozzunk a részletekbe!

II. Meditator.

IRODALOM.

Szűz Mária Virágos Kertje, ezen kitűnő október havi olvasmány még mindig kapható. A ritka becses biró vallásos műnek irányát már

ismeri az olvasó közönség nagy része, hiszen 5000 példány forog abból kézen. A szerző, egy tudós és bölcs lelkiatya a keresztény élet legfontosabb erényeire oktat benne sok lelki öröm, kimondhatatlan vigasztalás között. Az egyes tételek mesteri földolgozását legjobban bizonyítja a könyv kelendősége, mely igazán páratlan a katolikus könyvpiaczon. Ötezer példányt kapkodott szét hirtelen a nagyközönség. A több mint 300 oldalra terjedő munka elegáns vászonkötésben egy koronáért (beleértve a szállítási költséget is) kapható Gyulafehérvárt Kopacz Gergely székesegyházi káplánál és P. Schlick János jezsuita atyánál Kalocsán. Az árából befolyó összeg minden levonás nélkül szent célra fordítatik.

Don Bosco és műveinek ismertetése. Kiadja a szalézi társaság. Turin.

Már jó számot tesz ki azon buzgó magyarok száma, a kik mint áldozatkész munkatársak mozdítják elő azon nagy műveket, melyeket az isteni Gondviselés Don Bosco által alapított.

Azonban sokan nem ismerik még részletesen e műveket és így nem tudják, mely irányban tehetik különösen értékesé az ő buzgó közreműködésüket.

Ez okból Don Bosco szalézi társaságának elöljárósága jónak látta egy füzetben röviden ismertetni az alapítónak életét, működését és az emberiség megmentésére alkotott műveit.

Ez ismertetés ma már annál szükségesebb, mert immár a jók óhajta, hogy Magyarországon is létesülje-

nek Don Bosco művei. Ez okból 1900. év utolsó felében meg lett vetve első alapja egy magyar intézetnek, melynek főadata Don Bosco szalézi társasága részére egyéneket nevelni, a kik aztán, mint e társulat munkásai, Magyarországon megkezdhetik az ő működésüket.*

Hogy ez intézet létezéséről tudomást szerezhessenek azon ifjak is, a kik szegénység, vagy más ok miatt rendszeres iskolai tanfolyamokat nem végezhettek, de a papi pályára hivatást éreznek és hogy ez intézet fönntartására megkívánt költségek is, legalább részben biztosítva legyenek, erre nézve a társaság előljárósága legalkalmasabbnak találta e füzet kiadását és terjesztését, mely füzetet minden olvasónak figyelmébe és szeretetébe ajánl, kérvén egyszersmind annak további ismertetését és terjesztését, késznek nyilatkozván kívánatra bárkinek a kívánt számban ingyen megküldeni e füzetet.

Folyóiratok. *Jézus Szentséges Szívének Hirnöke.* Kalocsa. A szeptemberi szám tartalma: Igazgyöngyök, Hermengild, «Kié vagy», Vegyesházasságok, More Tamás, Jézus Krisztus, a századok királya, Jézus szentséges Szívének áldásai, Az imaapostolkodás napi szándékai szeptemberben.

Szűz Mária Virágos Kertje. Kalocsa. A szeptemberi szám tartalma: Magyarok imája, A loretoi szent Szűz tisztelete hazánkban, A hurón törzsfő esküje, Hazánk föltünőbb templomai, Lappok földjén, Kisebb történetek,

* Ez az intézet Turin közelében, Cávagliában (Biellese) nyílt meg.

Árpádházi boldog Margit, magyar királyleány szentté-avatási jegyzőkönyve, Krónika.

Katholikus Egyházi Zeneközlöny. Budapest, VIII., Mária Terézia-tér 9.

Felhívás előfizetésre. A «Reménységünk» a jó Isten kegyelméből végére ért az ötödik évfolyamnak. Nem tesszük le a tollat, ha csak keveset is lendítünk a szentségi Jézus ügyén, Jézus szent nevében, Jézus segítségére támaszkodva, ujult erővel látunk neki a dolognak. A mi a «Reménységünk» belső tartalmát illeti, azon leszünk, hogy lelket fölemelő, szívet nemesítő, üdvös és tanulságos cikket nyujtsunk az olvasóknak, hogy így a hitetlen lelkeket hívökké, a lanyhákat buzgókká, a buzgókat még lángolóbbakká tegyük a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában. — A régi rovatok maradnak, sőt az eddigiekhez újabbak is járulnak. Egy idő óta a Szent Alajos Társulatáról is hoztunk és ezután is fogunk hozni cikkeket. Ezentul rovatot nyitunk a Segítő Boldogasszony Főtársulata számára is. E társulat megalakítója a szentség hírében elhunyt Don Bosco volt. Célja a teljes elzüllésnek kitett, elhagyatott utcagyermek megmentése a földi és mennyei hazának. Gondunk lesz a külső alakra is. A következő évfolyam első száma már új, tetszetősebb alakban, Akantisz Viktor eredeti rajzaival fog megjelenni. A terjedelem marad — havonta két ív — sőt gyarapodni fog. Az ár a szaporodó kiadások mellett is marad a régi: egész évre 2 korona 60 fillér, fél évre 1 korona 40 fillér.

Kelt Csongrád-Csanyon, 1901. Kisasszony ünnepén. *Msgr. Varga Mihály*, Öszentsége tb. titk. káplánja, plébános, a «Reménységünk» szerkesztője.

«*Szent Gellért*» ifjusági hitszónoklati folyóirat IV. évfolyamának 1. füzetete (Szinek Izidor dr., szent Benedek-rendi theológiai tanár szerkesztésében) a következő tartalommal jelent meg: 1. Bevezető-intések az iskola-évkezdeten. Gulyás Elek, sz.-B.-r. kisczelli ny. lelkésztől. — 2. Kisasszony napjára. Gyulay Rudolf, sz.-B.-r. győrszentmártoni lelkésztől. — 3. Szűz Mária nevenapjára. Acsay Ferencz, sz.-B.-r. győri házfőnök és főgimnáziumi igazgatótól. — 4. Pünkösöd után XVII. vasárnapra. Isten szeretetéről. Bozmánszky Gyárfás, sz.-B.-r. pannonhalmi székesegyházi szónoktól. — 5. Pünkösöd után XVIII. vasárnapra. A kereszténység adja az erő és szeretet szellemét. Kocsis Lénárt, sz.-B.-r. kőszegi gimnáziumi tanártól. — 6. A jubileumi búcsu alkalmából. A búcsu jelentőségéről. Krauze Ervin, prémontrei kan.-r. főgimnáziumi tanártól. — 7. Szentgyakorlatokra. Első sorozat. Acsay Ferencz, sz.-B.-r. győri házfőnök, főgimnáziumi igazgatótól: I. Az önismeret. II. Tudomány, művészet, vagyon. III. Jézus keresztje egyetlen reményünk és vigasztalásunk. IV. A gyónásról.

A tóalmási oltáregyesület holtjai.

1901.

Nagy Erzsébet, férjezett Lázár Béláné;
Magyar Mária, férjezett Dávid Istvánné.

Ház Oltáregyesület elhunyt tagjai

1901. évben.

Sipos Rozál, Szent Erzsébet, Sipkás Anna Sajó-Vámos, Sánta Márta Jászberény, Sályi János Sály, Szemancsik Erzsébet, Szemancsik Anna Krivány, Taraba Mária Sajó-Vámos, Tábi Erzsébet Jászberény, Timkó Zsuzsanna Krivány, Urbán Erzsébet Jász-Árokszállás, Utassy Cziczelle Szent-Erzsébet, Urda Anna Krivány, Váradi Viktória Jász-Árokszállás, Vrabély Anna Krivány, Csabala Anna, Dlugos Mária, Kuchár Anna Krivány, Kalvin Mára Tatár-Szt-György, Pavlovszky János, Szemancsik Erzsébet, Szemancsik Anna, Szemancsik János, Szmétana Mária Krivány, Szabó Éva, Schlosser Erzsébet Bpest, Sipos Anna Csorvás, Varga Anna Krivány.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA**kárpitos-mester és diszítő,**a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,**Budapesten,****VII., Rottenbiller-utca 6a.**

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival
és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor.,
d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.**III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):**a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor.,
c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocscsal 20 kor.**IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):**a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona,
b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.**V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:**

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

☛ ☛ **Ára a 14 uj órának vászonkötésben I korona 20 fillér.** ☛ ☛

Az uj teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fkg és Klotild fkgasszony ö cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fall és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhímzésekben, valamint
hímzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, montran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olcsón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.*

